

**CABALLERO REIS-OM-DE-WERELD
IN DERTIG DAGEN**

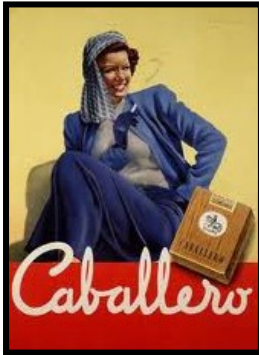
EEN REISAVONTUUR VAN:

**JOVITA DE LAAT
ERIK HENDRIKS**

VOORJAAR 1988
GESCHREVEN DOOR ERIK HENDRIKS

Van Amsterdam naar Keulen, München en Athene

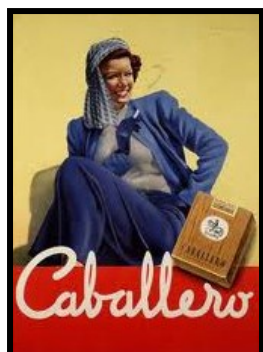

"Een goede morgen. Het is nu precies 6.00 uur." Ik leg de telefoon weer neer. De receptionist van het Golden Tulip Barbizon Hotel heeft Jovita en mij zojuist gewekt. Dit betekent het begin van onze wereldreis! Via de ontbijtzaal, helaas kunnen we niet echt profiteren van het overdadige lopend buffet, en het Caballero coördinatiecentrum, verlaten we het hotel. Met de tram gaat het richting Centraal Station. Het getinkel van de tram en het geratel van het stuurrad van de bestuurder vormen idyllische tonen in de nog niet ontwaakte straten van Amsterdam.

Precies op tijd, om vier minuten voor acht, verlaat de EuroCitytrein 25 Amsterdam. In Utrecht voegen mijn vader, Erik en Petra zich bij ons. Zij zullen ons uitgeleide doen tot Emmerich en Keulen. In een zeer rap tempo komt ook dhr. Braat, ex-chef van Jovita, langs de trein gesneld. We hebben nog net tijd om hem de hand te drukken! In Emmerich stapt mijn vader uit. Bij het vertrek van de trein, als ik hem langzaam zie verdwijnen, kan ik niet aan de indruk ontkomen dat hij moet huilen! Het doet me wel wat. Tijd voor bier!! Samen met "andere Erik" naar de restauratiewagen. Onze buit; twee halve literblikken! De dames maken misprijzende opmerkingen. Wat kan het ons deren? Al snel komt nu ook het afscheid van Erik en Petra op het station van Keulen. Gezamenlijk hebben we nog een klein uurtje rondgeslenterd in deze stad. Hier ook onze

eerste ansichtkaarten gekocht! Met de InterCity 521 is het een rustige, gedeeltelijk langs de Rijn lopende, treinreis naar München. Aankomst in deze wereldberoemde bierstad is 's avonds om half zeven. In München hebben we drie uur de tijd om onze benen te strekken. We wandelen door de oude binnenstad, pakken frietjes bij McDonald's en drinken een goed glas bier. Dan gaat het weer richting station. Op een reusachtig bord in de hal staat de Hellas-Express naar Athene al aangegeven met 20 minuten "verspätung!" We begeven ons toch maar naar de al wel gereedstaande trein. Onze coupé blijkt afgeladen te zijn met tientallen koffers, eigendom van een uit twee mannen en één vrouw bestaand Joegoslavisch gezelschap. Zij keren terug naar Skopje in het zuiden van Joegoslavië. Minstens een half uur hebben ze nodig om ruimte voor ons te maken. We wringen ons in de bovenste van zes slaappleatsen en leggen ons te rusten. Niet voor lang! Onderweg krijgen onze reisgenoten het eerst aan de stok met de Duitse douane en vervolgens, diep in de nacht, met de Joegoslavische! De Duitsers vallen over het feit dat de vrouw, traditioneel gekleed, één maand te lang in Duitsland is geweest.

Het kost ze een proces-verbaal. Bij de Joegoslavische douane verzuimen onze vrienden een meegebrachte T.V. aan te geven. Deze proberen ze nog wanhopig ons in de schoenen te schuiven! Dat lukt ze niet. Wel krijg ik één van hun uit het rek schuivende koffers op mijn hoofd. Een flink bloedende hoofdwond is het gevolg. Rechts, boven mijn wenkbrauw houd ik er een "souvenir"(=litteken) aan over.

Op de morgen van 8 mei wordt de trein in Zagreb opgeschrikt door een invasie van honderden voetbalsupporters. Het zijn aanhangers van Dynamo Zagreb op weg naar een uitwedstrijd in Belgrado. Hun aanwezigheid gaat gepaard met veel herrie, veel bier en geel en rood gekleurde rookbommen die regelmatig uit de trein worden geworpen. Met enkelen heb ik een leuk gesprek. Vooral over voetbal maar ook over Amsterdam, het Leidseplein, de Hollandse meisjes en hasj.... Sommigen zijn al enkele keren in Amsterdam geweest en weten wat er te koop is! Van een roodharige jongen met pukkels moet ik persé zijn lidmaatschapskaart van Dynamo Zagreb aannemen. Naarmate Belgrado dichterbij komt wordt de stemming opgewondener. Regelmatig hangen ze nu uit de trein en maken de mensen hier uit voor "zigeuners." In Belgrado verlaat het legioen de trein. Ook ik ga er even uit. We willen iets te eten kopen en als het even kan wat ansichtkaarten van Belgrado! Opvallend is het grote aantal bedelaars, vrouwen en kinderen, langs de trein. Is dit de socialistische heilstaat? Buiten het station vang ik heel even een blik op van deze grauwe, ouderwets aandoende stad. Ik ga terug naar Jovita met broodjes, bier en limonade maar zonder ansichtkaarten. Deze zijn nergens te koop!

Na Belgrado wordt Joegoslavië heel mooi. We passeren oude huizen en boerderijen met hardwerkende boerenfamilies op het land. Mensen bewegen zich voornamelijk voort te voet, op de fiets, of met paard en wagen. Op het land wordt gewerkt met zeisen en andere handwerktuigen. Tegen de avond krijgen Jovita en ik kramp in de benen van het staan. Onze Joegoslavische reisgenoten nemen namelijk de hele coupé in beslag. Ons rest slechts de gang! Tot onze opluchting bereiken we omstreeks tien uur in de avond Skopje, het einddoel van onze medereizigers. Bij het uitstappen tellen we hun bagage: 20 stuks! We nemen plaats in de gedeeltelijk gesloopte coupé die nu helemaal voor ons is. Wat een weelde! Vermoeid vallen we in slaap. We worden alleen nog enkele keren bruuft gestoord door treinconducteurs en de Joegoslavische en Griekse douane. De volgende morgen rijden we door het prachtig golvende landschap van Noord-Griekenland. Schitterende groene heuvels, een mild zonnetje en een immense, landelijke stilte. Alleen onze stampende diesellocomotief verstoort deze idylle. In de trein bevindt zich nu ook een uit de jaren veertig weggelopen restauratierijtuig met een ouderwetse keuken en zwoegende kok. Erg druk wordt het niet meer in de trein. In een rustig tempo naderen we Athene. Daar arriveren we precies op tijd! Het is 9 mei en half drie 's middags.

Te Athene

Ons eerste doel in het warme Athene is het kantoor van Japan Airlines aan de Amalias Avenue. Daar moeten we zijn voor het kopen van de vliegtickets naar Karachi, Pakistan.

Helaas worden wij voor het station (bijna!) slachtoffer van een malafide taxichauffeur en zijn maat.

Even hun trucs op een rij:

1. De meter doet het niet! Ik vraag wel deze aan te zetten maar de batterijen zijn "op".
2. Het JAL-kantoor zou gesloten zijn maar mijnheer wilt ons wel naar de luchthaven rijden! Ik zeg dat het kantoor wél open is, in Nederland al geïnformeerd!
3. Mijnheer kan nu niet verder rijden i.v.m. smogvorming. Of we hier willen uitstappen? Amalias Avenue is nog maar drie blokken lopen. (Later blijkt dit niet zo te zijn!)

Bij het afrekenen werkt de meter ineens wel en geeft 4.923 drachmen aan! Bijna f 80,-! ! Ik geef hem alleen de 923 drachmen en zorg ervoor dat de bagage uit de auto is.

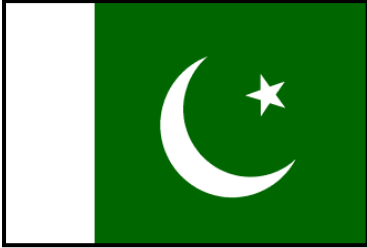
Als ik weiger meer te betalen worden beiden agressief. "More drachmen!" Ik vertik het meer te betalen en dreig de politie erbij te halen. Kwaad nokken ze af. Na wat gesjouw toch een bonafide taxi te pakken gekregen. Op het kantoor van de JAL zit het ook al niet mee. De manager zegt dat de vliegtickets door deviezenbepalingen alleen afgeven mogen worden tegen drachmen. Jovita gaat met haar travellercheques naar diverse banken maar of ze zijn gesloten of ze willen zo'n groot bedrag ineens niet wisselen! Moe komt Jovita terug. Als de JAL-functionaris ziet dat het echt niet lukt accepteert hij toch de U.S dollar travellercheques. Onze volgende bestemming is het PIA-kantoor voor het herbevestigen van onze vlucht van Karachi naar Islamabad. Vandaar lukt het niet een taxi te krijgen naar ons hotel. Het is spitsuur en wij hebben teveel bagage. Dat wordt lopen! Als het hotel na wat omzwervingen eindelijk gevonden is wijst de klok al zes uur in de avond aan! Doodmoe vallen we op onze hotelbedden. Lang kunnen we niet rusten. De Akropolis moet beklommen worden! Ook ons eerste controlepunt*, het Electra Hotel, staat nog op het programma. Schitterend is het om de Akropolis hoog boven de stad te zien uittornen. Na al die eeuwen nog even trots en ongenaakbaar! De klim erheen is vermoeiend maar prachtig bij een vallende avond.

* Door Caballero aangewezen als extra check

Eenmaal boven genieten we van een fantastisch uitzicht over Athene met ondergaande zon! Onze magen waarschuwen! Het is hoogste tijd om de inwendige mens te versterken. In een restaurantje aan de voet van de Akropolis, in het hartje van de Plaka, Athene's oudste en meest pittoreske wijk, doen we ons te goed aan moustakis, bier, fruit en salade!

Nog één ding rest ons nu nog te doen; ons melden in het Electra-Hotel gelegen aan de Nikodemoustraat nr. 18. Helaas, onze introductiebrief is op persoonlijke titel gericht aan de manager. De manager is momenteel niet aanwezig. "Kan er dan iemand anders tekenen of stempelen?", vragen we, wijzend op het belang van de zaak. De man aan de receptie is onvermurwbaar. Niemand anders dan de manager mag tekenen en die is pas morgen weer aanwezig! Morgen moeten we naar de luchthaven! Teleurgesteld verlaten we het hotel. We gaan terug naar ons eigen Alkistis-Hotel, te voet. Voor het slapen gaan reorganiseren we eerst onze bagage. Vanuit ons bed genieten we van een onvergetelijk uitzicht op de verlichte Akropolis!

Van Athene naar Karachi

Vroeg in de morgen ademt Athene al echt de sfeer uit van een Oriëntaalse stad. Overall zijn drukke markten. Op straat lopen sponsverkopers beladen met trossen sponsen.

Schoenpoetsers bijveren zich om het schoeisel van hun klanten te laten glimmen. Ik ben op zoek naar een nieuwe reistas. Tot mijn opluchting slaag ik vrij snel. Jovita zal er blij mee zijn! Vandaag is het ook onze eerste telefoon-melddag. Vanuit het hotel vertel ik Henk Mayenburg* over onze eerste belevenissen. Al te lang kan ik het niet maken. We moeten naar de luchthaven. Om half twaalf gaat ons vliegtuig. De door de receptionist gebelde taxi laat lang op zich wachten. We raken een beetje in paniek! "Verkeersopstoppingen", verontschuldigt de inmiddels gearriveerde taxichauffeur zich. Hij maakt het goed. In vliegende vaart gaat het richting airport. We zijn nog op tijd maar door de haast bega ik een blunder; een levensgroot zakmes laat ik in mijn broekzak zitten! Onverbiddelijk gaat de pieper van de röntgencontrole.

*Henk Mayenburg in het Caballero coördinatiecentrum.

Veiligheidsagenten snellen toe. Als ik mijn broekzakken moet legen komt het mes te voorschijn. Heel klein word ik ineens. De agenten stellen allerlei vragen. Spaans benauwd krijg ik het wanneer ik één van hen moet volgen. Het loopt met een sisser af! Aan de balie van de JAL wordt het mes afgegeven. In Karachi zal ik het weer in ontvangst kunnen nemen. Groot is de verbazing van Jovita en mij als we eenmaal aan boord van vlucht 472 glazen champagne aangereikt krijgen! Ineens besef ik bij het inchecken, op de vraag welke klasse we vliegen, gehaast "business class" te hebben geantwoord. We zitten verkeerd maar we genieten ervan! De stewardessen zijn hier zoveel vriendelijker dan in de economy class. Via stops in Cairo, Jeddah en Koeweit arriveren we om half twee 's nachts in Karachi. Zonder moeilijkheden passeren we de douane die in dit streng islamitische land wel controleert op eventueel meegebrachte alcohol. De ineens klemmende hitte, het is 29 graden, valt ons zwaar. Op de luchthaven lopen veel opdringerige mensen rond. Het is oppassen geblazen. We hebben mazzel! Ter plaatse, op de luchthaven, kunnen we onze vliegtickets voor de binnenlandse vlucht naar Islamabad kopen. We hoeven dus niet, zoals PIA in Amsterdam verteld had, helemaal naar het stadskantoor van PIA in Karachi. Ook zijn de tickets stukken goedkoper dan de in Amsterdam opgegeven prijzen! Onze geplande vlucht is de volgende morgen om half twaalf maar we kunnen op stand-by voor de ochtendvlucht van zeven uur.